

Phần 18

Maryellen cảm thấy mình đã ì ạch lắm rồi. Đứa bé có thể chào đời vào bất kỳ lúc nào, và cô không trông đợi điều gì hơn thế nữa. Cô đã sẵn sàng. Quần áo được xếp gọn vào giỏ, nhà cửa được dọn dẹp sạch sẽ, cô rất biết ơn Ellen và Joe. Tắm chân em bé cũng đã hoàn thành. Cô sẽ mang em bé từ bệnh viện về nhà, nó sẽ được quấn trong tấm chăn vàng nhạt mà tự tay cô đan lấy.

Một ngày Chủ nhật nữa lại đến và Maryellen ngồi trên ghế sofa, mắt dõi ra ngoài sân, đôi tay chậm rãi xếp lại xấp khăn vẫn còn ẩm sau khi lấy ra từ máy sấy. Jon có ở nhà, anh đang làm việc trong văn phòng tầng trệt. Đó là nơi anh dùng làm buồng tối để rửa ảnh, cùng với máy vi tính, máy in màu cho những bức hình kỹ thuật số. Anh bằng lòng ở gần bố mẹ mình, đó là dấu hiệu cho thấy thái độ anh đã khác trước, dù chỉ là một chút.

Joe và Ellen đã dẫn Katie ra ngoài tắm nắng. Như bất kỳ đứa trẻ mới biết đi nào, Katie rất thích khám phá thế giới xung quanh mình. Qua cánh cửa trượt bằng kính, Maryellen có thể thấy ba người họ đi dạo quanh sân, ngắm soi từng bông hoa, lá cỏ.

Katie không chỉ càng ngày càng trở nên gần gũi với ông bà nội, mà con bé còn thích lúi lo kể chuyện về ông bà mà không biết mệt. Nếu Jon có ở đó, anh sẽ tìm lý do để lái sang chuyện khác. Anh chưa bao giờ tỏ vẻ chống đối bố mẹ mình trước mặt Katie, nhưng cũng không nhắc gì về họ trước mặt con bé.

Gần đây Maryellen chú ý đến sự chuyển biến nhẹ trong thái độ của Jon về phía gia đình anh. Việc này bắt đầu từ một buổi chiều khi Jon nhìn thấy bố mình đang chơi đùa với Katie lúc con bé vờ đuổi theo mấy con bướm. Đó là ngày đầu tiên mà họ nói chuyện với nhau sau mười lăm năm. Kể từ đó họ trao đổi vài câu ngắn ngủi, thân thiện nhưng vô thưởng vô phạt.

Có tiếng chuông điện thoại, Maryellen tự động đưa tay bắt máy. Ngày dự sinh của cô đã gần kề nên mẹ cô gọi ngày hai lần và hay lui tới thăm nom hơn. Em gái cô, Kelly, sẽ sinh con trong vài tuần nữa, và họ giữ liên lạc thường xuyên. Có lẽ là Kelly gọi cho cô, em gái cô thường gọi vào đầu giờ chiều.

“A lô”, cô nói, đợi nghe giọng em mình. Đúng là Kelly.

“Chị cảm thấy thế nào rồi?”. Kelly hỏi.

“Em cảm thấy thế nào rồi?”.

“Cảm thấy ì ạch”, Kelly nói, cười khúc khích.

“Chị cũng vậy”. Chỉ có Maryellen là không cười.

“Chúa ơi, ai mà biết chín tháng kéo dài lâu thế này kia chứ”, Kelly phàn nàn. Không như Maryellen, em gái cô gặp khó khăn trong quá trình thụ thai, nhưng - lại không giống như Maryellen - em cô không gặp chút rắc rối nào trong lúc

mang thai cả. “Em chẳng mặc vừa bộ đồ nào nữa rồi. Và mỗi ngày đều có thêm những vết rạn mới trên da. Không phải là em kêu ca gì, chỉ là em đã quên thời kỳ mang thai có thể bất tiện như thế nào”.

Maryellen cảm thấy thôi thúc, không thể không nhắc nhở em gái mình rằng trong suốt quá trình mang bầu đứa con này, cô bị dính chặt với chiếc ghế sofa trong phòng khách. Sự thoải mái mà cô đang mong mỏi vốn là những điều giản dị, hết sức bình thường mà trước đây cô dĩ nhiên có. Cô khao khát chờ đến lúc mình có thể bò lên giường và âu yếm chồng mình. Cảm giác khoan khoái của việc tắm bồn là một sự xa xỉ bị cấm tuyệt đối. Leo cầu thang cũng không được, và vì phòng em bé ở trên lầu cô phải nhờ mẹ mình và Ellen trang trí thay cô. Cô cảm thấy khó chịu khi không được tự tay làm lấy việc đó. Cô thậm chí còn chưa nhìn thấy nó.

Dường như bấy nhiêu đó vẫn chưa đủ, Maryellen còn phải không ngừng đối mặt với những lo lắng cho đứa con trong bụng. Cô cố gắng lạc quan, suy nghĩ tích cực, thế nhưng vẫn không tránh khỏi âu lo. Vì những khó khăn có liên quan đến việc mang thai, cô sợ sẽ có điều bất ổn xảy đến với em bé.

Thời kỳ đầu, cô đi thử máu và siêu âm rất nhiều lần, và rồi, khi bào thai ngày một phát triển thì tần suất kiểm tra sức khỏe ngày càng ít đi. Các bác sĩ trấn an cả Maryellen và Jon rằng mọi thứ rất bình thường, nhưng cũng kèm theo lời nhắc nhở là họ phải hết sức cẩn thận vì không có gì bảo đảm cả.

Maryellen chấp nhận sự thật rằng do tuổi tác và những vấn đề mà cô vấp phải, đây sẽ là lần cuối cùng cô có thể mang thai.

Theo thói quen, Kelly và Maryellen nói chuyện với nhau khoảng mười phút. Khi cô cúp điện thoại và đặt nó sang một bên, cô ngạc nhiên khi thấy Ellen đang ở trong bếp, chuẩn bị món xà lách trộn cho bữa tối.

“Katie đâu mẹ?”. Maryellen hỏi và gấp cái khăn dày màu vàng lại.

Ellen ngược nhìn lên, hai tay đang bóc rau diếp. “Con bé vẫn còn chơi đùa bên ngoài với Joe”.

Vì không nhìn thấy con gái từ lúc trước, Maryellen đưa mắt nhìn ra cửa. Ngoài sân vắng lặng, cô không thấy tăm tích gì của bố chồng và Katie.

“Con đâu có thấy ai đâu”, cô nói, lập cập đứng dậy.

“Mẹ chắc là họ đang ở ngoài đó mà”. Ellen rửa tay, mang khăn lau theo với mình, bước ra ngoài. Maryellen đứng nơi cánh cửa trượt bằng kính, nhìn theo Ellen khi bà thả bộ ra sân. Ellen cũng không nhìn thấy chồng và cháu gái, bà đi tìm phía xa hơn, ra khỏi tầm mắt của Maryellen. Vài phút sau, cô nghe tiếng Ellen gọi tên Joe và Katie, giọng bà càng lúc càng lộ rõ vẻ lo lắng khi không biết được họ đang ở nơi nào.

Tim Maryellen bắt đầu đập thình thịch. Có chuyện gì đó không ổn. Cô có thể cảm thấy thế. Bản năng người mẹ trời dạy trong cô, báo động nguy hiểm. Trong lúc nóng vội, cô ịch bước đến cầu thang dẫn lên phòng làm việc của Jon.

“Jon ơi”, cô gọi, cố giữ giọng bình tĩnh và tự chủ. “Anh có thể xuống đây ngay được không?”.

Giọng cô ắt hẳn đầy sợ hãi, nên anh xuất hiện chỉ trong cái chớp mắt. Mắt anh ngay lập tức xoáy vào mắt cô. “Có chuyện gì vậy?”.

Cô nghẹn cứng họng, cố nuốt nước bọt đánh ực lo sợ phản ứng của anh. “Joseph và Katie đâu mất tiêu rồi”.

“Mất tích ư”, anh lặp lại, siết chặt hai vai cô. “Ý em là sao khi nói là mất tích?”.

“Katie ở bên ngoài chơi đùa với ông bà nội. Em thì nói chuyện điện thoại với Kelly. Xong em quay ra, thấy Ellen đang ở trong bếp và em không thấy Katie hay bố anh đâu cả. Anh biết Katie thích nghịch nước thế nào rồi đấy và...”. Cô không thể nào nói hết những gì mình định nói.

Jon lao ra cửa, cô thấy anh chạy băng qua sân tiến về con sông nhỏ sau khu đất nhà họ. Dòng nước chảy xiết bên dưới con đê dẫn ra Colvis Passage. Nếu Katie mà ngã xuống đó, nó có thể cuốn trôi con bé đến tận Puget Sound.

Đứng tần ngần nơi thềm nhà, Maryellen ấn tay lên trán. Thở hổn hển, Ellen lù lù hiện ra sau bụi cây được trồng một hàng thẳng tắp đến cuối con đường. Bà nhìn Maryellen và lắc đầu.

“Jon đâu?”. Maryellen hét lên.

“Nó đi xuống mé sông. Mẹ không thể ra đó được”.

“Thế bố đâu?”.

“Mẹ... mẹ không biết. Ông ấy cũng không thể. Hai bên bờ sông dốc lắm”.

Cảm giác buồn nôn dồn lên cổ họng, Maryellen sợ mình sẽ oẹ ra mất. Điều này không thể nào xảy ra được. Không có chuyện nào có thể là sự thật hết, tuy vậy cảm giác kinh hãi xâm chiếm lấy cô là thật. Cô cảm thấy nhưç đầu, chóng mặt và muốn ói, cô nắm chặt lấy thành ghế đặt ngoài hiên nhà.

“Mẹ không biết làm sao chuyện này có thể xảy ra được nữa”, Ellen nói, nước mắt đã đầy trong mắt bà. Joe ở cùng với con bé mà”.

Nhưng chỉ trong tích tắc là có thể mất dấu Katie. Con bé thích chơi trò trốn tìm, Joe chỉ cần quay lưng đi vài giây, và Katie sẽ chộp lấy cơ hội linh đi mất.

Maryellen không thể biết chính xác thời gian trôi qua đã bao lâu rồi. Cảm giác nó dài thăm thẳm như hàng thiên niên kỷ. Ngay khi cảm thấy mình sắp ngã quỵ đến nơi, cô thấy bụi cây rung rung, động đậy. Rồi cô nghe tiếng thét sợ hãi của Katie. Sự nhẹ nhõm kéo qua người khiến hai đầu gối cô oằn xuống.

Xông ra từ bụi cây rậm rạp, Jon bước trên bãi cỏ mang theo Katie. Đưa con gái ba tuổi từ đầu đến chân lấm lầy bùn đất. Anh ôm chặt con gái trong vòng tay.

“Joseph đâu rồi?”. Ellen hét lên khi bà hồi hả lao về phía anh.

Maryellen không nghe được Ellen nói gì. Bà chạy đến và Jon giao Katie cho mẹ kế. Ngay sau đó, anh lập tức quay trở lại con đường mình vừa bước ra. Chỉ trong nháy mắt, anh hoàn toàn mất hút vào trong tầng cây cối dày đặc bao quanh hai bên và phía sau nhà họ.

Katie vẫn không ngừng kêu khóc, nhưng những tiếng nức nở đó không phải là vì đau mà là vì sợ hãi. Ellen bế Katie đến bên Maryellen. Ngay khi được mẹ ôm trong tay và quấn một cái khăn sạch quanh người, cô bé con lập tức nín khóc. Con bé ngậm mút ngón tay cái, rồi thở dài rùng mình, trong khi Maryellen ngồi xuống và nhẹ nhàng đu đưa con trong hai cánh tay. Lúc đó cô cho phép nhịp tim mình trở lại bình thường.

“Joe, ôi Chúa tôi”, Ellen khóc, ấn bàn tay che ngang miệng.

Maryellen ngẩng đầu lên nhìn, thấy Jon đang diu bố mình luồn qua bụi cây đi về nhà. Joe ướt sũng nước và run lẩy bẩy vì lạnh.

“Có chuyện gì vậy?”. Ellen hỏi, bước về phía họ.

Thở hổn hển, Joseph giải thích. “Katie đang chơi trò trốn tìm thì chạy ào vào rừng”. Joe hụt hơi kể, hít thở hồng hộc. Da ông tái mét và đôi môi xanh ngắt. “Con bé chạy ào đến gần bờ đê. Tôi thấy nó bị trượt chân và ngã xuống nước nên tôi lao theo”.

Maryellen có thể tưởng tượng ra cảnh một ông già, chạy thục mạng ra bờ sông, vấp mấy cục đá và những thân cây bị đổ để nhào đến cứu cô cháu gái trước khi nó bị nước cuốn đi.

“Tôi cũng bị trượt chân”, ông chồm người về phía trước, hai tay đặt lên đầu gối, hụt cả hơi.

Jon chạy vào nhà lấy chặn ra quần quanh người bố. Maryellen có thể thấy sự căng thẳng, gấp gáp trong cử động khi anh kéo nó phủ kín qua lưng bố mình.

“Ellen”, giọng anh đanh cứng, “đưa bố đi cấp cứu ngay”.

Mẹ kế anh hồi hả chạy vào nhà lấy xác tay. “Có cần con lái xe không?”, anh hỏi khi bà quay ra.

Ellen có vẻ sững sốt. Bà ngần ngại, rồi lắc đầu từ chối. “Không. Hãy lo cho Katie đi”.

“Bảo họ kiểm tra tìm cho ông ấy”.

“Bố ổn cả mà”, Joseph quả quyết. “Miễn là Katie không sao thì bố cũng không sao”.

“Làm theo những gì con nói đi”, Jon quát lên, và lần này thì Ellen gật đầu.

Không muốn nghe bất kỳ sự phản kháng nào nữa, Jon diu bố ra xe và giúp ông leo lên. Ellen đã ngồi vào sau vô lăng và bắt đầu khởi động máy. Jon bước

qua một bên khi Ellen lao xe đi, bốn bánh xe làm tung bụi và sỏi lên khỏi mặt đất. Anh đứng đó dõi mắt nhìn đến khi bà rẽ ra đường.

Khi Jon đến bên cạnh Maryellen nơi hiên nhà, trông anh cứ như sắp ngã quy xuống. “Katie sao rồi?”, anh hỏi.

“Con bé run cầm cập nhưng không sao đâu”.

“Cảm ơn Chúa”. Cúi đầu, Jon nhắm chặt hai mắt.

Maryellen cũng không ngừng cảm ơn Chúa. Suýt chút nữa là họ mất đi đứa con gái. Nếu Joseph không lao theo con bé sau khi nó chạy đi, có thể Katie đã chìm sâu dưới nước - có lẽ sẽ chìm thì đúng hơn.

Hít thở vài hơi thật sâu, Jon níu tay đón lấy con bé và ôm nó thật chặt. Rồi anh ẵm con lên lau tắm nước ấm và thay quần áo sạch.

Maryellen thay cái áo dính đầy bùn từ người Katie, và khi ngồi xuống, cô nhận ra mình vẫn còn lo sợ. Cô run rẩy từ trong ra ngoài, hai đầu gối va vào nhau lập cập.

Suýt chút nữa họ đã mất Katie, cô nghĩ lại. Chỉ chút nữa thôi.

Khi Jon trở ra, cô lo là anh sẽ quở trách cô và tuyên bố rằng bố mẹ anh không được chào đón đến nhà anh nữa. Kể từ khi Joseph và Ellen đến đây, anh tìm kiếm dù là một lỗi nhỏ để làm có đũa họ đi. Anh chưa bao giờ nói ra, nhưng Maryellen biết.

Chiều nay, Joseph đã cho anh một lý do hoàn hảo để thực hiện mong muốn của mình. Tuy nhiên... Jon đã gọi ông là “bố”.

Sau khi đã được lau khô mình và khỏe trở lại, Katie vui tươi, hớn hờ trở lại như thể sự kiện chiều nay không còn làm cô bé khó chịu chút nào nữa. Maryellen cảm thấy tinh thần thật sáng khoái khi con gái họ lại líu lo trò chuyện.

“Anh không sao chứ?”, Maryellen hỏi Jon.

Anh nhăn nhó, cầm lấy tay cô. “Anh không bao giờ muốn trải qua một buổi chiều nào như chiều nay nữa”.

“Em cũng vậy”.

“Khi anh thấy Joseph ôm con bé, anh không biết phải nói gì. Anh muốn nguyên rửa ông ấy, mắng nhiếc ông ấy vì đã rời mắt khỏi Katie”.

“Nhưng anh không làm thế phải không?”.

“Không. Anh nghĩ ông ấy sắp bị trụ tim đến nơi”.

“Ôi không...”. Cô muốn hỏi Jon điều đó khiến anh cảm thấy thế nào nhưng không thể. Bố anh đã cứu mạng Katie, tuy nhiên Jon vẫn chưa thừa nhận chuyện đó một cách rõ ràng hay diễn đạt bằng lời.

Một tiếng sau, Ellen gọi điện thông báo Joe đã được bác sĩ Timmons ở trung tâm y tế khám và tim ông vẫn ổn. Huyết áp ông tăng lên nhưng điều này hoàn toàn có thể hiểu được. Hai ông bà đã về khách sạn và nghỉ ngơi cho lại sức.

Grace gọi điện, và sau khi biết được chuyện đáng sợ đó, bà và Cliff ghé qua, mang theo bữa tối. Maryellen không đụng nhiều đến món cơm gà nấu trong nồi đất. Cô đoán mình bị ảnh hưởng bởi nỗi sợ hãi trước đó, cô không thấy thèm ăn chút nào.

Sau khi dọn dẹp nhà bếp, mẹ cô sửa soạn ra về, Maryellen rời khỏi ghế sofa và ôm chào tạm biệt mẹ mình và dựng Cliff. Rồi thỉnh thoảng cô thấy lưng mình đau dữ dội. Và lập tức cô nhận biết được chuyện gì đang xảy ra. Các cơn co thắt dạ con đang quật lầy cô.

“Mẹ ở lại một chút được không?”, cô hỏi mẹ mình.

Grace liếc nhìn Cliff rồi gật đầu. “Dĩ nhiên rồi”.

“Jon ơi”. Mím cười, cô duỗi hai tay về phía chồng mình. “Em nghĩ đã đến lúc anh chở em đến bệnh viện rồi đây”.

Charlotte dành thời gian ở bên mấy người bạn mình tại Trung tâm y tế Senlor. Buổi tụ họp của nhóm đan len có cả tiết mục ăn trưa cùng nhau, gồm có bánh mì xăng-uyt và cà phê - và tất nhiên là sẽ tùm lại tán gẫu đủ chuyện trên trời dưới đất. Dù đó là một buổi chiều đẹp trời - ngày đầu tiên của mùa hè - và nhà chỉ cách Trung tâm y tế vài dặm phố, Charlotte vẫn quyết định lái xe. Thường thì bà thích đi bộ những đoạn đường ngắn, nhưng hôm nay bà cần phải làm vài việc lặt vặt.

Ben chọn ở lại nhà, điều đó có nghĩa ông sẽ không chơi bài brít với mấy ông bạn mình trong khi bà đi thăm bạn. Nó cũng có nghĩa ông sẽ không làm các việc vặt với bà. Kể từ giây phút bắt đầu hò hẹn, Ben luôn sẵn lòng tháp tùng bà trong bất cứ nhiệm vụ thường kỳ nào, và Charlotte trở nên phụ thuộc vào ông rất nhiều.

Có điều gì đó khiến ông khó chịu. Nếu họ kết hôn và sống chung với nhau lâu hơn, có lẽ bằng trực giác bà sẽ biết ngay đó là chuyện gì. Bà càng lúc càng hiểu rõ tâm trạng của ông, nhưng lần này thì khác - và nó khiến bà lo lắng.

Khi xe trở tới bãi đậu xe của cửa hàng bách hóa, bà thấy một chỗ đậu thuận tiện nên thắng xe lại, tắt máy và ngồi thẫn thờ bên trong suốt mấy phút nghĩ về điều này. Bà hy vọng Ben cảm thấy đủ thoải mái để chia sẻ khó khăn với mình. Nhưng hình như không. Nhưng thay vì tự ái, bà cố nghĩ cách làm dịu sự lo lắng

trong ông. Có lẽ bà nên hỏi thẳng ông tại sao ông có vẻ buồn bực quá như vậy. Bà sẽ làm thế, bà quyết định. ~

Olivia vừa bước ra khỏi cửa hàng bách hóa thì Charlotte đi tới.

“Mẹ!”. Olivia gọi to, mừng rỡ. “Maryellen chuyển dạ rồi”.

“Bây giờ?”.

“Có lẽ đã sinh rồi. Grace gọi điện thông báo với con vào tối qua. Cô ấy và Cliff đã ở nhà của Jon và Maryellen. Họ trông chừng Katie”.

“Thật là một tin tốt lành”. Charlotte rất mừng cho Maryellen và Grace. Năm nay Grace gặp nhiều may mắn và Grace đáng được như thế. Hai đứa cháu ngoại chào đời cách nhau vài tuần, chồng mới và... - Charlotte khẽ cau mày. Hạnh phúc của Grace là quá rõ, nhưng bà đang nhìn thấy một đám mây kéo đến nơi chân trời. Will sẽ trở về vịnh Cedar. Bà lo sợ Will sẽ can thiệp vào mối quan hệ của Grace và Cliff.

“Mẹ?”. Olivia hỏi.

“Ồ, mẹ xin lỗi, mẹ đang nghĩ vẩn vơ ấy mà”.

“Con phải quay lại trụ sở tòa án - con đến mua ít món cần thiết để làm bữa tối. Là tàu hũ đó, nhưng đừng nói với Jack. Anh ấy lúc nào cũng ăn món này, chỉ là con không muốn để anh ấy biết”.

“Tốt cho các con đấy”. Với lấy một chiếc xe đẩy, Charlotte bước vào cửa hàng. “Chùng nào chắc chắn, hãy gọi điện cho mẹ khi nghe tin tức về em bé của Maryellen nhé”.

“Dạ”, Olivia hứa. “Nói chuyện với mẹ sau nhé”.

Charlotte thở dài nã nê. Đời lúc nào cũng lắm buồn phiền. Mọi lo đầu tiên của bà là Ben, bà sẽ giải quyết chuyện của Will sau. Gần đây Ben trở nên quá lơ đãng, ông rất hay bực mình, và dù cố gắng, bà vẫn không thể hiểu được chuyện bất ổn gì đang xảy đến với chồng. Tâm tư đó đè nặng bà khi bà hồi hã hoàn thành nhiệm vụ của mình. Bà mua sữa và bánh mì, mang đến quầy tính tiền và tiến thẳng về nhà.

Phải, bà sẽ hỏi thẳng ông. Suy nghĩ một cách kĩ càng, bà có thêm quyết tâm tìm ra nguyên nhân. Hỏi ông là cách hợp lý nhất để xử lý tình huống này. Charlotte là một người rất biết suy xét, hoặc bà luôn luôn là người như thế cho đến khi phải lòng Ben Rhodes.

Trên đường lái xe về nhà, Charlotte dừng lại quán nhỏ bên đường, nơi bán dâu tươi mới hái từ đảo Vashon. Bà mua hai cái hũ to để bảo quản mớ dâu vừa mua được. Chắc bà sẽ có thể quỵn rũ Ben bằng cách làm cho ông món bánh nướng tráng miệng phủ dâu đã được ngâm ngọt và quét kem lên trên vào bữa ăn tối.

Ben rất thích bánh nướng, đặc biệt là bánh vừa ra lò. Bà ý thức được rằng một người đàn bà khôn ngoan sẽ luôn có cách thu được thông tin từ một người đàn ông. Cháu gái bà có lẽ sẽ cho rằng cách tiếp cận này là lỗi thời, nhưng theo bà, đó là cách hiệu quả nhất...

Khi bà về đến nhà, Ben ra cửa giúp bà mang dâu và vài thứ tạp hóa vào nhà. Charlotte theo sau, cầm theo mớ quần áo đã được giặt là. Giá để là một cái áo sơ mi đất cát cổ, nhưng Ben cứ khăng khăng muốn thế. Ông không muốn bà mất nhiều thời gian và công sức bên bàn ủi đồ khi người thợ giặt thấy vui với công việc này.

Ben mang tất cả mọi thứ vào bếp, và bà thấy bữa trưa bà để dành cho ông còn nguyên trên bàn. Thay vì bình luận hay phán xét, bà đề cập đến tin tức mà Olivia vừa báo.

“Maryellen sắp sinh con rồi”.

Lời bà như trôi theo gió.

“Anh có nghe em nói không Ben? Maryellen sắp chuyển dạ rồi”.

“Ồ, xin lỗi”, ông nói, vội lấp liếm. “Thế thì hay quá”.

“Thật vậy”, Charlotte đồng ý. “Olivia nói nó sẽ cho chúng ta biết ngay khi Grace gọi điện cho nó”.

“Tốt”.

Lắc đầu, Charlotte đặt ấm đun nước lên bếp để đun nước nóng pha trà. Đường như chuyện bất ổn của Ben càng nghiêm trọng hơn trong lúc bà đi vắng.

“Nhiều dâu tây quá”, ông nói khi bốc lên một quả to.

“Để em rửa sạch vài quả cho anh ăn nhé”, Charlotte đề nghị. “Người ta vừa mới hái chúng sáng nay và chúng còn ngọt lắm”. Người bán hàng đã bảo bà như thế.

Ben đặt quả dâu xuống và lắc đầu.

“Cảm ơn em, nhưng thôi”.

Charlotte không thể chịu đựng thêm một phút nào nữa, bà phải biết, phải tìm hiểu ngay thôi. “Mọi chuyện ổn cả chứ, Ben?”, bà hỏi.

Ông bước đến chỗ con mèo đang nằm cuộn tròn trên ghế và bắt đầu vuốt ve nó. “Dĩ nhiên rồi”.

“Em không có ý tọc mạch, xoi mói”, bà nói tiếp, “nhưng gần đây anh không còn là mình nữa rồi, anh thần thờ như người mất trí vậy”.

Ben kéo bà đến gần và ôm chặt bà, thở dài thườn thượt. “Em có chắc là mình muốn biết không?”.

“Tất nhiên”.

“Là con trai của anh đó”, ông thú nhận.

“David ư?”

Ông lại thở dài. “Ừ”.

“Đợi em chút”, bà nói, bản chất tự nhiên của bà ngay lập tức bộc lộ. “Em sẽ rót nước vào ấm trà và trong khi chờ cho nó ngấm, chúng ta có thể bắt đầu nói chuyện”.

“Anh không muốn trút thêm gánh nặng cho em nữa”, Ben nói, từ chối yêu cầu của bà.

“Thật vô lý! Em là vợ của anh mà”.

“Nhưng...”.

“Ben, làm ơn đi. Nếu anh không giải bày với em, em sẽ không cảm thấy thoải mái để chia sẻ nỗi lo lắng của em về các con mình cho anh biết đâu”.

“Các con của em không có chút gì giống con anh cả - đặc biệt là David”, ông lầm bầm.

“Điều đó không đúng, nhưng chúng ta có thể nói về Will sau”.

“Will ư?”. Ben nhìn lên, mặt ông lộ rõ vẻ kinh ngạc.

“Em sẽ kể về nó sau khi chúng ta xong chuyện của anh trước. Làm ơn nói cho em biết đi, điều gì khiến tâm trạng anh chán chường đến thế?”.

Dường như cuối cùng ông cũng không cưỡng lại được đành kể ra với bà. Charlotte thậm chí trách mình sao lại trì hoãn cuộc trò chuyện này. Thay vì bực dọc, bần khoản, đáng lẽ ra bà nên hỏi ông sớm hơn.

Ông chờ cho đến khi bà rót nước nóng vào ấm trà và lấy ra hai cái tách. Khi bà ngồi xuống bàn với ông, bà để ý thấy ông đặt con mèo Harry vào lòng mình. Cách đây không lâu, con mèo chiếm trọn tình yêu thương của Charlotte, nó không chịu gần gũi ai, nhưng Ben đã thu phục được nó - cũng như những người khác trong cuộc đời bà. Harry kêu gừ gừ khi Ben vuốt ve bộ lông bóng mượt của nó.

“Em biết chuyện Steven gọi điện cho anh cách đây vài hôm phải không?”.

“Ừ”, Charlotte có nói chuyện sơ qua với con trai lớn của Ben. Thoạt đầu có chút ngỡ ngàng, lúng túng, nhưng Steven có vẻ là một người đàn ông tử tế. Không giống em trai mình, anh ta không phải là một người khách sáo và biết cách kéo dài cuộc trò chuyện. May mắn là Charlotte không hề thấy ngại và bà tỏ ý vô cùng vui mừng được là thành viên trong gia đình của Ben.

“Em có nhớ Steven nói David dính vào rắc rối tiền bạc nữa không?”.

“Có. Nó tuyên bố phá sản vài năm trước rồi mà phải không?”.

“Đúng vậy”, Ben khẳng định lại. Ông nhìn thẳng, nhưng lảng tránh ánh mắt của bà. “Chuyện anh không kể với em có liên quan đến một rắc rối khác mà con trai anh tự mình vướng vào. Anh không nắm rõ từng chi tiết. Theo lời Steven thì gần đây David bị bắt vì tội lừa đảo. Cũng bởi việc đòi tiền bảo hiểm mà ra thôi”.

Bị bắt ư? “Ôi Chúa ơi”, bà sùng sốt.

Ben cứ thế vuốt ve Harry, mấy ngón tay ông trơn tuột trên đám lông mềm mượt của nó. “Rồi đột nhiên, David có tiền thuê một tay luật sư cao giá để biện hộ cho nó”.

“Đột nhiên ư?”. Charlotte lặp lại. “Ý anh là nó có được khoản tiền bất ngờ hả?”.

Ben lặng thinh. “Hình như không lâu sau khi nhà hàng Hải Đăng bị đột nhập và phóng hỏa”.

Charlotte cảm thấy lạnh dọc sống lưng. “Anh đang nói là David có khả năng dính líu đến chuyện đó ư?”.

“Ừ”, Ben nói, giọng khàn khàn.

“Ben, chắc chắn David sẽ không bao giờ làm bất kỳ điều gì quá... quá hèn hạ như thế đâu”.

“Em nghĩ anh muốn tin con ruột mình có làm chuyện như thế này sao?”, ông hỏi. “Đến giờ anh đã sống cùng chuyện tà đình này cả tuần rồi, và anh không thể bỏ qua khả năng đó được nữa. Anh đã kiểm tra ngày tháng và chúng trùng khớp với nhau lắm”.

“Ôi Ben ơi”.

Mặt Ben đỏ lừ cả lên. “Trước đó anh không nói gì bởi... bởi anh không biết liệu mình có thể không. Anh dần vật khi phải nghi ngờ con trai mình dính líu tới vụ phạm tội đáng kinh tởm đó, và cả vì việc phải báo với Cảnh sát trưởng con trai mình là tình nghi”.

Charlotte đau đớn thay cho nỗi dày vò, dằn vặt của chồng. Thật là một quyết định không dễ đưa ra. Dù gì đi nữa, David vẫn là con trai của Ben. Không người bố nào muốn tự mình lật tẩy con trai và đưa nó ra trước tòa án công lý.

“Khi em còn ở Trung tâm y tế Senior hồi sáng này, anh có ghé qua tìm Cảnh sát trưởng Davis”.

“Ôi Ben”. Charlotte với tay qua phía bên kia bàn, muốn vỗ nhẹ lên tay ông, để những gánh nặng trong lòng ông vơi đi chút ít. Nhưng dường như ông không để ý lắm.

“Cảnh sát trưởng Davis đã ghi lại tất cả các thông tin và nói sẽ xem xét nó”, Ben nói nghiêm túc, cúi nhìn con mèo. “Nếu David thực sự có liên quan đến vụ phóng hỏa, tin anh đi Charlotte, em và gia đình em...”. Dường như ông không thể tiếp tục nói được nữa.

“Em yêu anh, Ben ạ. Nếu David có dính líu đến chuyện tà trời này, anh có thể vững tin là sẽ không ai trong gia đình em trách anh bất kỳ điều gì vì hành động của David”.

Ben ngược nhìn lên, đôi mắt ông rung rung, hàm chứa sự biết ơn sâu sắc. “Cảm ơn em”, ông thì thầm, cuối cùng nắm lấy tay bà. “Nếu David đã làm chuyện này, anh sẽ đền bù cho tổn thất của Justine và Seth”.

“Ben! Anh không thể làm như thế được”. Bồi thường cho nhà hàng Hải Đăng không phải là trách nhiệm, bổn phận của ông - và nó sẽ khiến ông trắng tay. “Mấy đứa nó đã có bảo hiểm lo rồi”.

“Không quan trọng đâu”, ông nói. “Anh không cho phép con trai mình làm tổn thương em, dù là trực tiếp hay gián tiếp”.

Charlotte nghĩ bà có lẽ sẽ òa khóc lên mất, khóc cho nỗi đau của ông, cho nỗi thất vọng về David và sự cao thượng trong việc gánh lấy trách nhiệm mà ông không cần phải chịu. Nhưng đó là Ben mà phải không? Và đó là những lý do mà bà hết mực yêu thương ông.

“Bà không thể làm gì để giúp vợ tôi sao?”. Jon van nài bà y tá trong phòng sinh. Người phụ nữ trung niên tóc xám đeo băng tên đề chữ Stacy Eagleton.

“Anh à, em không sao đâu”, Maryellen thì thầm, trán ướt mồ hôi. Nhưng cái bầu chặt vào tay Jon cho anh biết điều ngược lại.

Jon thật sự lo lắng. Tử cung Maryellen đã co bóp suốt gần hai mươi tiếng đồng hồ, và mỗi phút trôi qua, nỗi sợ hãi trong anh càng thêm chồng chất. Lần mang thai này của Maryellen rất khó khăn. Anh không biết tại sao mình lại đoán việc sinh nở sẽ rất trôi chảy, trong khi sự thật lại không được như vậy.

Các nhân viên bệnh viện trấn an anh rằng quá trình sinh nở của vợ anh đang tiến triển rất bình thường. “Những chuyện này cần có thời gian”, Stacy nhắc lại. Nếu bây giờ mà có thêm một người nào khác thốt ra lời nhận xét cũ rích đó, Jon nghĩ mình sẽ không thể kiềm chế cơn giận được nữa. Hai mươi tiếng đồng hồ quả thật là không bình thường chút nào. Không thể được. Katie đã ra đời mà không mất nhiều thời gian, công sức của Maryellen đến thế.

“Hãy chích thuốc hay làm gì đó cho cô ấy bớt đau đi”, anh gợi ý với bà y tá.

Maryellen mở mắt ra và nâng đầu lên khỏi gối. Người cô tái mét, mềm oặt.

“Không”, cô nói bằng một giọng mạnh mẽ đáng kinh ngạc. “Sẽ không tốt cho đứa bé đâu anh”.

Nhưng ngay lúc này, Jon lo lắng cho vợ mình nhiều hơn.

Mới đầu, lúc anh cố gắng thuyết phục vợ chấp nhận dùng thuốc, Maryellen chỉ rên rỉ. Rồi, như thể không tài nào chịu đựng cơn đau xé buốt thêm một phút nào nữa, cô vặn vẹo đầu mình hết bên này tới bên kia. Jon làm mọi cách để giúp cô, nhưng cô không còn muốn anh đụng vào cô hay mát-xa lưng cho cô nữa. Cô chỉ muốn anh đếm thời gian của mỗi lần tử cung cô co thắt - một yêu cầu quá vụn vặt.

“Tuyệt lắm, tuyệt lắm”, Stacy động viên Maryellen, sau khi kiểm tra xem âm đạo đã nở rộng hoàn toàn chưa.

“Mọi thứ có vẻ rất ổn. Tôi sẽ gọi bác sĩ DeGroot tới ngay”.

Hôn lên tay Maryellen, Jon thì thầm, “sẽ không còn lâu nữa đâu em ạ”.

Vợ anh cố nở một nụ cười mệt mỏi. “Em không nghĩ con chúng ta chịu chui ra gặp bố mẹ ngay bây giờ”.

Jon nhớ cảm giác hân hoan, tự hào mà anh đã trải qua khi Katie chào đời. Sự kỳ diệu của việc mang một sinh linh bé bỏng ra trước thế giới khiến anh thấy thích thú, dù sự việc đó chỉ là chút ký ức mờ còn sót lại trong anh. Giờ đây anh phải đối mặt với thực tế rõ ràng trước mắt khi nhìn vợ mình đang vật vã sinh con.

Anh luôn yêu Maryellen sâu sắc, nhưng chưa bao giờ yêu nhiều như lúc này. Anh đặt một tấm khăn mát lên trán cô và hôn vào thái dương cô, thì thầm những câu yêu thương, triu mến.

“Bố mẹ anh vẫn còn ngồi ở phòng chờ hả?”, cô hỏi, ngược mắt nhìn anh.

Jon gật đầu. Grace gọi điện cho họ, và sau khi bố và mẹ kể anh biết rằng Maryellen đã vào phòng sinh, họ hỏi hả lao tới bệnh viện. Thành thật mà nói thì anh không muốn họ đến đây. Điều ngăn cản anh không bảo họ rời đi là tình yêu anh dành cho vợ.

“Anh đã nói chuyện với họ chưa?”, cô hỏi.

Mặc dù biết mình sẽ làm cô thất vọng, nhưng Jon vẫn lắc đầu. “Anh nhờ y tá cập nhật tin tức mới cho họ”.

Nụ cười trên môi cô dần biến mất.

Jon dựa trán mình vào mép nệm. Anh không nhớ lần cuối cùng mình chợp mắt là khi nào. Nhưng anh biết sự mệt mỏi của mình không sao so sánh được với những gì mà Maryellen đã chịu đựng suốt hai mươi tiếng đồng hồ qua.

Cô khẽ rên rỉ, và dần bấu chặt tay anh hơn. Cố gắng giúp cô, anh nhẹ nhàng đếm thời gian. Con đau kéo dài trọn một phút rưỡi, và giờ thì các cơn co thắt đã

con của cô đến nhanh hơn, càng lúc càng dồn dập. Khi con đau gần nhất vừa dứt, một giọt nước mắt lăn ra khỏi khóe mắt Maryellen.

Bác sĩ DeGroot vừa đến và gật đầu chào Jon. “Hôm nay dường như là một ngày tốt để em bé chào đời, cô có nghĩ thế không?”, ông hỏi, và bắt đầu bước đến cuối giường sinh, thực hiện nhiệm vụ của mình.

Tự nhiên, mọi người có vẻ lảng xãng, bận rộn hơn. Vài y tá vây quanh Maryellen và ngay lập tức Jon nhận thấy việc sinh nở sắp diễn ra rồi.

“Nào bắt đầu”, vị bác sĩ khuyến khích. “Được rồi Maryellen, sẵn sàng rặn nhé”.

Jon cảm thấy mình hơi giống một người thừa, như thể anh không còn đóng vai trò thật sự gì ở đây nữa. Có vấn đề bất ổn nào đó, nhưng anh không hoàn toàn hiểu hết. Hình như đứa bé không trở đầu để chui ra như những đứa khác, điều này khiến cho việc sinh nở kéo dài hơn bình thường.

Con đau tiếp theo dường như là đau nhất từ trước đến giờ. Maryellen nghiêng chặt hai hàm răng và cố gắng rặn, miệng rên la dữ dội.

“Tốt, tốt lắm”, bác sĩ DeGroot động viên.

Jon như bị thôi miên. Anh nhìn không chớp mắt khi đứa bé trôi tuột từ người Maryellen vào trong đôi tay chờ đợi của bác sĩ bằng một tiếng khóc văng trời. Bác sĩ DeGroot mỉm cười và quay sang Jon. “Xin chúc mừng! Anh có đồng minh rồi đây. Một cậu con trai”.

Jon mỉm cười với Maryellen. “Là con trai, là con trai”, anh bảo cô như thể cô không nghe bác sĩ nói gì vậy.

“Thằng bé ổn chứ?”, cô lo lắng hỏi.

“Hoàn hảo em ạ”, Jon thông báo, dù nước mắt đang làm mờ ánh nhìn của anh.

“Chào mừng con đã đến với bố mẹ, Drake bé bỏng”, Jon thì thầm. Đây là cái tên mà Maryellen thích nhất. Họ đã bàn bạc và chọn tên cho con hàng trăm lần, thậm chí tham khảo mấy quyển sách đặt tên em bé mà Grace mang từ thư viện đến cho họ. Lúc này, cái tên Drake nghe có vẻ không hợp lý chút nào vì anh từng đoán em bé sẽ là con gái, và họ đã dự định sẽ gọi con mình là Emily.

“Chúng ta chưa chọn tên đệm cho con”, Maryellen nói, nhắc Jon nhớ rằng anh đã hứa chọn tên đệm cho con. “Drake Jonathon nghe có vẻ hay đấy”. Cô ngược nhìn anh và mỉm cười. Anh chồm tới hôn cô, đặt tất cả tình yêu, niềm tự hào về cô vào nụ hôn đó.

“Còn nhiều thời gian để chọn tên cho con mà”, anh nói, đan tay mình vào tay cô.

Khi Jon vươn mình đứng dậy, y tá trao con trai cho anh. Maryellen đã nói đúng, Drake bé bỏng nhìn thế giới bằng cặp mắt ngơ ngác, nó nhận thấy bên

ngoài là một môi trường khó chịu nhất. Đứa bé khóc mãi đến khi Jon nhẹ nhàng đu đưa nó rồi đặt nó vào vòng tay Maryellen.

Như thể cần phải tự mình xem xét, cô giờ tấm chắn ra và ngắm nghía các ngón tay, ngón chân thẳng bé. Drake chớp chớp mắt nhìn cô rồi ngay lập tức khép mắt lại ngủ. Giống như Jon, con trai anh hoàn toàn hài lòng trong vòng tay của Maryellen.

“Tôi tin là gia đình anh đang trông chờ tin tốt lành này”, Stacy Eagleton bảo sau khi vệ sinh cho Maryellen xong. “Anh sẽ báo với họ chứ?”. Maryellen hỏi, hai mắt cô van nài.

Đây là lúc quyết định của Jon. Một phần trong anh muốn phớt lờ sự thật rằng bố và mẹ kế anh đang có mặt trong bệnh viện và không ngừng mong ngóng tin tức về Maryellen. Anh đã thề sẽ không để họ len vào cuộc sống của anh nữa. Anh không muốn quan tâm đến bố mình. Người đàn ông đó đã quay lưng lại với Jon khi anh trông cậy gia đình mình nói ra sự thật. Nhưng Joseph đã nói dối. Dù biết đứa con trai lớn của mình vô tội, Joseph vẫn đẩy anh vào tù.

“Jon?”. Maryellen thì thầm.

Giọng nói nhỏ nhẹ, dịu dàng của cô kéo anh về với thực tại. Khi anh cúi nhìn chăm chăm vào đứa con trai đang ngoan ngoãn ngủ yên, tim Jon ngập tràn yêu thương mà anh nghĩ nó sắp vỡ bung ra mất. Lần đầu tiên, anh hiểu được tình trạng tiến thoái lưỡng nan, khó xử của bố mình.

Giờ Jon cũng có hai đứa con. Katie và Drake, và anh yêu thương chúng đều nhau. Nếu phải lựa chọn đẩy một đứa vào tù thay vì đứa kia, anh sẽ chọn đứa nào đây? Anh không bao giờ muốn đặt mình vào hoàn cảnh đáng sợ đó - hy sinh một đứa để bảo vệ một đứa.

Phải thừa nhận một điều, Joseph đã không có quyền, dù là về mặt pháp lý hay đạo đức, để đưa ra một quyết định khó khăn đến thế. Chắc Chúa cũng đành bó tay vì ngài không nhìn thấy đứa con nào của mình phải chịu đau đớn. Giờ thì Jon đã ít nhiều hiểu được nỗi lòng của bố. Phải, Jim có tội, nhưng nó là một đứa yếu ớt và dễ bị tổn thương, rất dễ bị suy sụp. Nó đã đổ tội cho Jon, và Joseph bênh vực nó. Joseph chọn hy sinh Jon vì anh mạnh mẽ hơn em trai mình. Nhà tù sẽ đánh gục Jim mất. Dĩ nhiên là cuối cùng, Jim cũng đã tự hủy hoại mình, bất chấp nỗ lực cứu vớt của Joseph, bất chấp sự ủng hộ, nâng đỡ bằng phương pháp điều trị phục hồi chức năng, khuyến bảo hết sức ân cần của bố.

“Anh sẽ báo cho họ biết”, anh nói.

Maryellen vỗ vỗ vào tay Jon. “Cảm ơn anh”.

“Họ cũng ở đây gần hai mươi tiếng đồng hồ rồi đấy”, anh nói với cô.

Khi anh bước vào khu vực chờ, Ellen và Joseph đứng dậy ngay lập tức. Có hai người ngồi ở góc xa liếc nhìn qua, rồi tiếp tục cuộc nói chuyện dở dang của mình. Bố mẹ Jon nhìn anh, mắt họ mở to, háo hức đợi chờ. Cả hai người đều đã

mệt mỏi và tóc tai rối bời, đặc biệt là bố anh. Chỉ một ngày trước thôi, Joseph đã điên cuồng lao vào dòng nước chảy xiết trong một nỗ lực liều lĩnh nhằm cứu lấy Katie. Bố anh, có tiền sử bệnh yếu tim, suýt chút nữa ông đã bị trụ tim khi mạo hiểm giành lại mạng sống cho cháu gái mình.

Nếu sống thêm một trăm năm nữa, Jon cũng sẽ không bao giờ quên nỗi kinh hoàng trong mắt bố mình khi anh tìm thấy ông ngồi trên một khúc gỗ, ôm chặt con bé Katie đang khóc nức nở. Ông thở hổn hển, cơ thể tím tái, run cầm cập, lầy bầy. Nhìn con đề mà bố anh leo xuống trong cuộc chiến đấu cứu vớt Katie, Jon nghĩ đó là sự thần diệu mà một ông già có được khi không để bị ngã tuột xuống dòng sông hung dữ.

“Chúng con có một đứa con trai”, Jon bảo họ.

Ellen đưa tay lên che miệng và mắt bà ầng ậc nước.

“Một đứa con trai”, bố anh lặp lại, mỉm cười tự hào.

“Nó hoàn toàn khỏe mạnh”.

“Maryellen ổn cả chứ?”. Joe hỏi.

“Cô ấy mệt lắm. Con kết hôn với một phụ nữ tuyệt vời bố có biết không?”.

Joseph lại toét miệng cười và gật đầu đồng ý.

“Thằng bé nặng bao nhiêu?”, mẹ kế anh hỏi.

“Ba ký”, Jon nói. “Dài năm mươi lăm xăng ti mét”.

“Nó sẽ gầy và cao lêu nghêu như bố nó cho coi”, Joseph bình luận.

“Và như ông nội nữa”, Ellen thêm vào, quàng tay qua eo chồng mình. Bà dựa đầu mình vào cánh tay ông. “Con và Maryellen chọn tên cho nó chưa?”.

Jon nhìn bố mẹ. “Bọn con quyết định đặt tên cho nó là Drake”, anh nói.

“Drake. Drake Bowman”. Hình như bố anh đang kiểm nghiệm cái tên rồi gật đầu ra vẻ hài lòng. “Bố thích cái tên đó”.

“Drake Joseph Bowman”, Jon nói, nhìn thẳng vào mắt bố mình.

Joseph nhìn Jon trân trối, và đôi mắt ông ngập tràn trong nước mắt, rồi chẳng mấy chốc, nước mắt lăn dài xuống hai gò má đã nhăn nheo của ông.

“Jon ơi”. Giờ thì Ellen khóc nức lên. Bà đưa hai tay ra trước anh và sau vài giây tần ngần, lưỡng lự, Jon ôm mẹ kế và rồi quay sang ôm chặt lấy bố mình.

Anh đã không biết rằng mình có thể tha thứ cho họ mãi đến tận giây phút ngắm đứa con trai bé bỏng của mình. Điều anh khám phá ra được là khi một người đàn ông tìm thấy tình yêu, thứ tình yêu và sự mãn nguyện mà anh đã cùng khám phá với Maryellen, thì chẳng còn chỗ cho sự căm ghét ngự trị trong cuộc đời anh nữa.